

ARNHEMSCHE

COURANT.

Zondag

II Augustus.

EGYPTE.

Alexandrië, 27 juli. *Mehemed-Ali* vermoedt dat het oogenblik der verdeeling van Turkije gekomen is. Hij vreest dat Engeland voor zijn deel het gebied begeert, hetwelk de vrucht van al den arbeid zijns levens is; ook wil hij zich in staat stellen om dit te verhoeden. IJfings zijn er troepen ter versterking der garnizoenen van Damiëtte, Alexandrië en Rosette opgeroepen. In geval van nood wil *Mehemed-Ali* 30 à 40,000 man in Neder-Egypte kunnen vereenigen, en dan acht hij zich onoverwinnelijk; overigens is hij zeer gezind om iederen roover die de goederen welke de hemel hem, blijkbaar om eene hooge roeping te vervullen, toevertrouwd heeft, gewapenderhand bekampende, te sterven. Dit heeft *Mehemed-Ali* aan zijne vertrouwden dikwijls herhaald. (K. Z)

OOSTENRIJK.

Görz, 28 juli. De hitte is hier vreeslijk, men herinnert zich geene dergelijke. Duurt zij nog acht dagen op dezelfde wijze voort, zonder regen of daauw, en daarentegen dikwijls van nog verdroogender en verdorrender winden vergezeld, zoo is het met vruchten en groenten en zomergewas gedaan. In het gebergte zijn er dorpen waar het water uren ver moet gehaald worden. (Allg. Zeit)

PRUISSEN.

PART. CORR *Berlijn, 6 aug.* » Ook deze keer is de 3de augustus in ongestoorde vrolijkheid voorbijgegaan. Van wege de stad waren er op verscheidene plaatsen in den omtrek vuurwerken en volksvermaken verordend, waardoor, volgens de bevredigende ervaringen der laatste jaren, de massa's best verdeeld worden, die te voren den *Thiergarten* als eenige verzamelaarsplaats hadden en zich daar in hunne opgewondenheid ligt tot baldadigheid lieten wegslepen. De stoombooten en schepen waren schitterend geillumineerd; de geheele ijzerbaan van Berlijn naar Potsdam was met verpotten verlicht en zelfs de huisjes der baanwachters met borstbeelden, kransen en lampen getooid. De koning zal tot den 8sten augustus te *Tóplitz* blijven, dan door Saksen naar *Silesië* gaan en tegen het laatst der maand verwacht men Z. M. te Berlijn terug. HH. KK. HH. de prins en de prinses *Frederik* der Nederlanden zullen reeds den 14^{den} hier aankomen, en de maand september te Berlijn doorbrengen.

» De familiën der Pruisische officieren die zich bij het Turksche leger bevinden waren reeds ongerust over derzelve lot. Gelijk men weet waren zij het die de verstorkingen van het kamp bij *Bir* hadden doen aanleggen. Gelukkig heeft men hier echter van een hunner de tijding gekregen, dat zij allen weder den anderen oever van den *Eufraat* hebben bereikt. Trouwens zou thans hun verblijf bij de Turksche soldaten, hetgeen vroeger reeds alles behalve aangenaam was, nu hoogst bezwaarlijk kunnen worden, daar de Turksche hoogmoed hen ligt mogt willen doen boeten voor hetgeen Turksche onleerzaamheid berokkende. Overigens moeten zij ook werkelijk teruggeroepen zijn.

» Uit *Swinemunde* verneemt men dat de zeebaden er zoo buitenmate druk bezocht zijn, dat de duurte waarover men reeds op andere tijden klagde, er met den dag toeneemt. De vochtige koude der laatste dagen heeft, wel is waar, den oogst vertraagd, doch aan het gewas volstrekt geene schade gedaan. De berichten uit de graanrijkste oorden des lands roemen eenparig de hoedanigheid en rijkheid van het koorn. Daarentegen schilderen de reizigers, die het *Saal-dal* na de vreeslijke wolkbreuk bezochten, de verwoestingen die er door dezelve aangerigt zijn, als hoogst betreuenswaardig af. De oogst is er geheel vernield, en zonder vreemde hulp zouden de ingezetenen er aan den bittersten nood prijs gegeven zijn.

» Naar ik verneem, beoogt het tol-congres eene vermindering der inkomende regten op de rijst. Ook zegt men dat de bezwaren, betrekkelijk de afwering die Rusland langs zijne grens zoo streng handhaaft, aan het congres voorgelegd zijn. Trouwens is dit een vraagstuk hetwelk minder de tolstaten in het algemeen, als wel Pruisen, hetwelk alleen regtstreeks daarbij betrokken is, aangaat; evenwel zullen de maatregelen, welke er tegen Ruslands handelwijze voegzaam schijnen mogten, gemeenschappelijk worden beraamd. Gave de hemel dat wij eindelijk eens moed kregen om flink weg represaliën te nemen. Wat moet men er b. v. van zeggen, dat, terwijl uit *Königsberg* en het overige Pruisen niets naar Polen binnen komen mag, die stad in dit oogenblik nogtans met Poolse voortbrengselen opgevuld is?"

ENGELAND.

Londen, 6 aug. Men heeft hier brieven van Konstantinopel en van Alexandrië, beide van den 17^{den} juli. Volgens dezelve is de Turksche vloot den 14^{den} juli te Alexandrië aangekomen, is den 15^{den} door *Mehemed-Ali* met veel genoegen en met veel plegtigheid ontvangen, en den 17^{den} juli, vergezeld van de Egyptische vloot, weder weggezeild. De Britsche vloot, 8 linesschepen sterk, was naar *Beshika-baai*, op de kust van *Troye*, gestevend, alwaar ook de Fransche vloot, 5 linesschepen sterk, ten anker gekomen was, zoo dat men veronderstelde, dat de beide vloeten vereenigd door de *Dardanellen* zouden gaan. De correspondent van den *Times* schrijft niets van de nachtelijke onthoofdingen, welke er, volgens de Duitsche dagbladen, te Konstantinopel zouden plaats hebben; hij berigt ook de inwijding of krooning van den jongen sultan op den 10^{den} Juli; en de eer bij die gelegenheid aan de ambassadeurs der groote mogendheden aangedaan.

Londen, 7 aug. Maandag heeft lord *Wilton* zich in het hoogerhuis be-

klagt over het niet betuigen der verragende stoutheid van de *Chartisten* te *Kolton*, die publieke optoogen, gehouden, en oproerige proclamatiën aangeplakt hebben, zonder dat de politie zulks verhinderd heeft. De eerste minister *Melbourne* verklaarde, dat de betuiging van alle soortgelijke onordelijkheden het ontwerp van de ernstige overwegingen der regering nitmaakte.

Het huis heeft vervolgens de wet op de municipale corporatiën in Ierland aangenomen, en die op de vermindering der briefposten is, op aanraden van den hertog van *Wellington*, ten tweeden male gelezen.

FRANKRIJK.

Paris, 7 aug. Men wil weten dat er in het kabinet oopenigheid zou bestaan ten aanzien der zaken van het Oosten. Men zegt dat eenige leden, waaronder de maarschalk *Soult* zich niet bevindt, van oordeel zijn dat men in de tegenwoordige omstandigheden wel zou doen om een aanzienlijk corps troepen te *Toulon* te verzamelen, en dat de overige ministers gezins in die meening deelen.

De heer *Thiers* heeft eene audiëntie bij den koning op *St. Cloud* gehad, die twee uren lang geduurd heeft. Sommige lieden gelooven steeds dat er onderhandeld wordt, om hem op nieuw in het ministerie te plaatsen.

— De graaf *de la Bourdonnaye*, pair van Frankrijk en gewezen minister van *Karel X*, is den 28sten juli op zijn landgoed *Mesangeau*, in het arrondissement *Beaupréau*, overleden.

— Kindelijk is de kwestie van de suiker door den raad van ministers in zooverre tot eene oplossing gekomen, dat na talrijke en levendige beraadslagingen besloten is geworden om de bijna officieel toegezegde ontlasting van dit artikel niet te doen plaats hebben; zoo dat de geheele zaak als nu zal moeten blijven rusten, tot eene nieuwe bijeenkomst der wetgevende kamers.

BELGIE.

Brussel, 8 aug. De navigatie-regten op de *Schelde*, door Holland geïnd, hebben drie en tachtig duizend en eenige francs bedragen voor de 38 dagen tusschen den 24sten juni tot en met den 31sten juli.

— De *Commerce Belge* zegt, dat de stad *Gent* tot punt van vereeniging is gekozen van de Nederlandsch-Belgische commissie, die zich, naar aanleiding van het tractaat van 19 april, moet bezig houden met de middelen, om de uitwatering der *Vlaamsche rivieren* gemakkelijk te maken.

— In den nacht van den 8sten is te *Antwerpen* een onweder losgebarsten, waarvan men bij menschen geheugen geen voorbeeld gezien heeft. Een half uur lang heeft een schrikkelijke storm uit het noord-oosten gewoed, vergezeld van hevigen donder en buitengewone hagelbuijen. De hagelsteenen waren van 3 tot 4 duim groot, ook is de schade aan daken, vensters en aan veldgewas aanmerkelijk, terwijl door de overstroming vele huizen onder water geraakt en vele koopmanschappen bedorven of beschadigd zijn.

NEDERLANDEN.

's *Gravenhage, 8 aug.* Z. Exc. de minister van koloniën is gister in deze residentie teruggekeerd.

— Door den koning is bepaald, dat de gevangenen te *Utrecht* en te *Assen* op zoodanigen voet zullen worden ingerigt, dat een gedeelte van deze gestichten bepaaldelijk zal bestemd wezen voor beklaagde gevangenen en een ander gedeelte voor beschuldigde gevangenen of zogenaamde *gervoujeerden* naar de provinciale geregtshoven.

's *Gravenhage, 9 aug.* Naar men verneemt heeft het Z. M. behaagd, bij besluit van den 4^{den} dezer te benoemen tot raadshier in het provinciaal geregtshof van *Groningen*, den heer *mr. G. W. Eekhout*, thans president van de arrondissements-regtbank te *Groningen*, en zulks in de plaats van wijlen *hr. W. J. Quintus*. *Mr. G. W. Eekhout* was de derde kandidaat, die door de staten van *Groningen*, ter vervulling dezer vacature gekozen was.

Bij een besluit van dezelfde dagteekening is benoemd tot raadshier in het provinciaal geregtshof van *Gelderland*, *mr. J. H. van der Renne*, thans president van de arrondissements-regtbank te *Nijmegen*, en zulks in plaats van wijlen *hr. A. G. G. Rooyards*. De benoemde was door de staten van *Gelderland* de eerste op de lijst der kandidaten geplaatst.

Daar *mr. G. W. Eekhout*, benoemd tot raadshier in het provinciaal geregtshof van *Groningen*, de eerste kandidaat was van het tweede drielid kandidaten, door de staten van *Groningen* benoemd, ter vervulling der in het hof opengevallen plaats, ten gevolge van het bedanken als lid van gemeld geregtshof van *hr. R. Gockinga Hs.*, zoo is het de vraag of Z. M. thans eene keuze zal doen met het tweetal kandidaten, hetwelk daartoe thans nog overblijft.

— Men verneemt, dat HH. KK. HH. prins en prinses *Frederik* der Nederlanden, alsook H. K. H. prinses *Marianne*, in den loop dezer maand te 's *Gravenhage* worden terug verwacht, ten einde de viering van den verjaardag van Z. M. den koning aldaar bij te wonen.

Arnhem, 30 aug. Betrekkelijk het proces van den uitgever dezer courant, voor den Hoogen Raad, ontvingen wij het volgende: 's *Gravenhage, 9 aug.* Dezen morgen, ten half twaalf uur, verkreeg de heer *de Bordes* het woord ter adstructie van zijne te maken conclusie, welke daartoe strekte om de voorziening in cassatie zoo ver mogelijk te beperken, der *Arnhemse Courant* als van wege den procureur-generaal bij het hof van *Gelderland* te verwerpen en het arrest te herroepen, met terugbetaling van eerstgenoemden in de kosten. Den 27sten dezer maand zal de Hooge Raad uitspraak doen.

Kort verslag van het verhandelde in de zitting van den Hoogen Raad der Nederlanden van den 9den Augustus 1839.

Voorzitter: de E. H. A. Heer Mr. Lox, lid van den hoogen raad.

De zitting wordt omstreeks ten half twaalf ure geopend; eene talrijke schare toehoorders bevindt zich in de zaal, en getuigt van de algemeene belangstelling in de zaak, waarin de E. H. A. heer procureur-generaal de Bordes op heden conclusien moet nemen, betrekkelijk den eisch tot cassatie, door den heer Thieme, advocaat en uitgever dezer Courant, en tevens door den heer procureur-generaal bij het hof van Gelderland ingesteld, vroeger reeds meermalen vermeld.

De E. H. A. heer de Bordes, kort na de opening der zitting het woord bekommende, ving aan niet te treden in een onderzoek naar den aard, natuur en strekking van het misdrijf van laster, maar op, dat de maat schap van de strafbaarheden, en dat de regterlijke maatregelen, die in het spraakgebruik moest waken, voornamelijk wanneer het gold laster bedreven bij publieke geschriften.

Z. E. H. A. gaf echter toe, dat, hoezeer hij voor zich in het algemeen geen bewonderaar der *Arnhemsche Courant* (hoeveel goeds deze meermalen bevatte) was, deze consideratie hier niet mogt gelden, maar dat onpartijdigheid bij den raad steeds moest voorzitten.

Na deze inleiding, trad de procureur-generaal meer bijzonder tot het onderzoek der zaak in geschil toe, en stelde zich voor, de pleitmemorie, voor den requirant Thieme uitgesproken, die tevens voor memorie van cassatie moest gelden, te zullen volgen en toetsen.

De procureur-generaal was het met den advocaat van den requirant in cassatie eens, dat, om het misdrijf van laster daar te stellen, de samenloop van de navolgende omstandigheden vereischt wordt: 1°. de imputatie aan eenig individu; 2°. van bepaalde strafbare of haatwrekkende daden; 3°. in het openbaar.

Z. E. H. A. zou niet treden in een onderzoek naar de grammaticale beteekenis der woorden *imputer* en *articuler*, in artikel 367 van het strafwetboek gebezigd.

Omtrent het woord *imputer* merkte Z. E. H. A. echter op, dat, het zij men hetzelfde door de woorden *aanrekenen*, *ten laste leggen*, *aanrekenen*, *overnemen*, de beteekenis op hetzelfde punt staat, en dat de afwijking, die in het spraakgebruik werd gegeven, namelijk *imputer* en *articuler* betref, hetzelfde moest niet in den beperkten zin van art. 252 *Code de proc. civ.* worden opgevat, maar had een ruimere beteekenis.

De procureur-generaal voerde wijders aan, dat het misdrijf ook kon bestaan, wanneer de imputatie meer dan één individu betref, en was daaromtrent niet den pleiter voor den requirant van hetzelfde gevoelen. Een of meer individus moesten dan in de zaak betrokken zijn en een bepaald onderwerp moest er ten laste gelegd zijn.

Het stelsel, aangenomen bij arrest van het hof van cassatie in Frankrijk van 20 maart 1817 en bij dat van het voormalig hoog-geregtshof te 's Gravenhage van 18 januarij 1819, kwam overeen met het gevoelen van den procureur-generaal, maar Z. E. H. A. verschildte in gevoelen met den requirant, wat de gevolgtrekking uit die arresten betref, wanneer de geimputeerde daad op eene twijfelachtige wijze was uitgedrukt.

Men verontvinge zich wijders met het gevoelen van Carnot, op art. 367, maar men merkte aan, dat die schrijver het oog niet zou hebben gehad op art. 375, omdat er tusschen deze beide artikelen eene merkbare distinctie bestond, te weten, dat bij art. 367 sprak was van de aanwrijving eener bepaalde daad, terwijl in art. 375 werd gehandeld over de aanwrijving eener ongeduld.

Uiteindelijk was de procureur-generaal van oordeel, dat er ook onder eene twijfelachtige uitspraak kon gelasterd worden, zonder een bepaald persoon te noemen.

Ten slotte merkte de procureur-generaal omtrent de misdadigheid of hatelijkheid der daad, dat de ambtenaren van het postkantoor te Leiden, die de brieven op hoog gezag van toezigt aan de hoogere ambtenaren van het postkantoor te Leiden, de procureur-generaal ging daarna over, om de door Z. E. H. A. gegeven interpretatie der wet en de daarbij gemaakte opmerkingen te toetsen aan de zaak, zoo als die daar lag, en gaf toe, dat het beroep in cassatie aanvankelijk was, ofschoon de hooge raad in het algemeen zich niet met het feitelijke maar het juridieke der zaak mogt inlaten.

Z. E. H. A. trachtte alsna te betogen, dat de schijnbare dwijfel omtrent de zaak, die in het geding was, niet gelijk te staan met eene stellige verzekering, en dat het vooral hier toepassing moet vinden.

Het artikel der *Arnhemsche Courant* is toch beleedigend voor de ambtenaren van het postkantoor te Leiden, want de aanwrijving (*imputation*) betrefte toch *une violation du secret des lettres*, strafbaar gesteld bij art. 187 van het C. P.; de schrijver van het artikel had moeten bewijzen, dat de brieven geopend werden; dit bewijs niet leverende, volgde daaruit,

dat hij niet uit liefde voor de waarheid, maar uit haat en vijandschap had geschreven.

Dit doel van den schrijver was duidelijk en het bezigen van schijnbare uitdrukkingen was slechts een masker, waaraan men zich verscholen wenschte te houden.

De requirant mogt zich niet beroepen op den regel *cogitationis poenam nemo patitur*, want hier was niet alleen de *cogitation*, maar tevens de *expression de la cogitation* aanwezig.

Het oogmerk van den schrijver was duidelijk, althans naar het oordeel van Z. E. H. A., die daaromtrent het gevoelen van het Geldersche hof deelde.

Maar de imputatie moest plaats hebben tegen één of meer individus, en hier werd de zaak moeilijker.

De plaats, waar de opening der brieven zou hebben plaats gehad, werd toch slechts opgegeven, en de plaats kan toch de brieven niet openen.

Hier echter kan naar het oordeel van Z. E. H. A. niemand anders be-schuldigd worden, dan de ambtenaren van het postkantoor, en men moet hier van de plaats, waar de brieven geopend werden, spreken.

Maar, vraagt de procureur-generaal, is zoo'nig bestaanswijze in wet? De strafwet had zich wel duidelijker mogen verklaren, maar de intentie van den wetgever is er voor om die vraag toestemmend te beantwoorden, want anders zou het uiterst gemakkelijk zijn om te lasteren.

Edoch valt de leugen, wanneer die geen delict betreft, in de termen van art. 367 C. P.? — Z. E. H. A. vindt zulks wel zeer twijfelachtig, maar is echter voor eene affirmatieve beantwoording.

Eene gezamenlijke beschuldiging in massa staat, aldus vervolgt Z. E. H. A., gelijk met eene individueele beschuldiging, want zijn er onder de massa onschuldigen, dan is de imputatie des te erger.

De requirant had, naar de meening van den procureur-generaal, niet behoeven te zwijgen; hij had eene klacht kunnen indienen en daarbij de toepassing van art. 187 C. P. kunnen vorderen; maar den requirant was het niet geoorloofd, om de aanwrijving bij openbaar geschrift te doen, het stilzwijgen van den requirant in zijne courant is niet in strijd met het belang der drukpers.

Het is pijnlijk wel ongerijmd, zegt de procureur-generaal, om te veronderstellen, dat de *Arnhemsche Courant* alle de ambtenaren van het postkantoor heeft willen treffen, maar het is echter waar, dat zij allen ge-lasterd zijn.

Wat de ambtenaren van het postkantoor betreft, merkte de procureur-generaal van Gelderland aan, dat de ambtenaren van het postkantoor te Leiden, die de brieven op hoog gezag van toezigt aan de hoogere ambtenaren van het postkantoor te Leiden, de aan:

1°. Dat een postkantoor niet is eene openbare autoriteit; de algemeene administratie is dit wel, maar niet de subalterne beambten constitueren dezelve; de postkantoren zijn slechts bureaux;

En 2°. Dat de postkantoren niet zijn *sedelijke lichamen*, want zij zijn niet werkzaam als een enkel individu, en dit is echter een vereischte, hier niet aanwezig.

Op alle deze gronden concludeert de procureur-generaal tot rejectie der beide voordieningen in cassatie.

De hooge raad heeft de uitspraak op den 27sten Augustus aanstaande bepaald.

Mengelwerk.
de minnaar der schoone natuur.

Op eene der delligste grachten van Amsterdam woonde, nu bijna drie maanden geleden, een jong mensch met name **Lodewijk van Troek**. Hij was 24 jaar oud, en had 12,000 rente. Zijne pas, als hij reisde, hetgeen hem niet dikwijls gebeurde, droeg het volgende signalement: lengte 1 el, 7 palmen; oogen bruin haar en baard idem, merkbare tekenen eener dichterbij hart.

te verhalen begon, want hij was vroeger een zeer kalm en ongestoord geweest. Ter aanvulling van zijn inkomens, was hij bij de helft van zijn inkomens burgerlijk opgevoerd, wat hij niet te leren, en amuseerde zich niet erg. Den winter van het vorig jaar was hij dus bezig met leven en zich niet te amuseren toen zijn vriend hem onverwacht bezocht.

» Ah! bonjour! zeide Lodewijk, — ik verveel mij als een kaberbaer in werkelijke dienst. Als gij wilt zullen wij ergens gaan eten, ter verandering van den verfoelijken loop der denkbeelden, die ik niet heb.
» Onmogelijk, antwoordde de vriend, want ik kom u juist te hulp, want ik ga met u mee.
» Ik vertrek naar buiten.
» Diavolo! en waar gaat gij heen?
» Bij mevrouw G..., die van den winter zoo veel bals heeft gegeven, als gij lust hadt, zou zij u zeker ook gaarne zien.
» Bah! wat zou ik buiten doen?
» Wel... gij zoudt er doen wat men buiten doet... gij zoudt er die zoete

Wijderde! gerivonderd over de weinige sympathie van den vriend voor het ontwerpen der natuur en de rozenvingerige Aurora die de poorten des Oostens zou gaan openen.

Lodewijk begaf zich naar buiten. Er viel een fijne koude regen, die spoedig zijne ligte zomerkleeding doortrok. » Het is de dauw — zeide hij — de dauw, hemelsch manna, dat in de kelken der bloemen valt om haar te bevruchten. Hare droppels zullen als zoo vele diamanten schitteren wanneer de zon opkomt. Echter, ik bekken het, is dit manna vrij huiverig! . . . maar dat 's niets, ik ben buiten, genieten wij ons geluk! »
» Gelukkig daerde deze kleine morgenregen niet lang. Lodewijk wandelde wakker voort, twee boerinnen te gemoet, die hij in eenen slijkerigen weg zag aanklotsen.

» Wie uwer zal mijne stella zijn, o landelijke schepsels, o bekoerlijke herderinnen! » sprak hij haar toe, — gij moet in de naburige bosschen de tortelnesten weten, en wij zouden ze kunnen gaan slofen ter eere van PAs, den god der godden.

» Het is niet mogelijk, — antwoordde de boerinnen, — wij hebben er geen, den minnaar der natuur heeft ons niet toegestaan die hem kunnendigend schenken.

» Gij zijt het zeker, GALATHEA! Laat mijne hand op uwe blanke schouders zien of er geen vleugelen zijn, die u ver van mij moeten wegdragen! »

— Handen t'huus! — blijf gerust! — riep de rosse boerin. — Maar LODEWIJK gaf het niet op, hij was op zijne proef gesteld, zoodat de GALATHEA hem op het oog eener half klap half vuistslag gaf, die hem eene menigte zonnef en tintelende sterren deed zien.

— Ah! dat is de deugd! » mompelde LODEWIJK, terwijl hij zijn oog wreef. — Ziedaar de ware deugd, die men in de steden niet meer vindt. Ik verkiez u zoo, mijn engel! En deze edele opwelling trof mij . . . het hart.

Intusschen waren de twee boerinnen, onbemerkt door LODEWIJK, die niet zeer helder meer zag, zegerierend weg gegaan, en toen hij het andere oog opende, zag hij de landayntphen reeds ver af, weder in de slijk waden.

Toen nam hij zijn zakdoek en bette het oog met wat slootwater, en zette zijnen weg voort. Al voortstappende improviseerde LODEWIJK heerlijke odes. Geheel de woordenschat van JUFVROW POST en DELILLE, van CAVALLUS en CASSANDRA moest te aan. Een ding echter stoorde het etherisch azuur der denkbeelden van dien toeders minnaar der prielen: de honger, een honger aangewakkerd door zijne vroegtijdige excursie en de landelijke Odyssee, waarvan met hier de geschiedenis pogte te geven. Hij voelde een gebrek aan voedsel, en hij begon te denken aan de heilige gastvrijheid, die de landlieden zoo edelmoedig betrachten!

» Aan de deur gekomen vond hij een man van zokere jaren; LODEWIJK wees hem zijne beslikte laarzen: » Het stof der wegen dekt mijn schoeisel, de pelgrimsstaf is niet toereikend meer om mijne stappen te verligten, zult gij eenen vermooiden reiziger weigeren, dat hij zich aan uwe tafel nederzette, en het brood der gastvrijheid met u breke? » De boer begreep niet regt. LODEWIJK vervolgde:

— Gij zult ruimschoots betaald worden . . . door mijne dankbaarheid! »
— Dit maal vatte de boer het woord betaald, ruimschoots betaald, en hij antwoordde onzen held dat hij hem te eten geven zou, naar verlangen. Men zette hem een overschot van koude aardappelen voor, eijeren van dubbelzinnige verschheid, en wat brood dat des noods in een kabinet van naturalia had kunnen figureren, onder de afdeeling van verstaenselen. Niet te vergeten echter een glas donk bier, zoo zuur dat CLEOPATRA er harte poelen in een dogetblik in had kunnen doen smelten.

Toen LODEWIJK verzadigd was, stond hij op. Hij zocht zijnen pelgrimsstaf, maar het insuede zich dat hij een geweer had medegenomen, zonder er echter eenig gebruik van te hebben gemaakt.

» Ontvang mijnen opregten dank voor deze hartelijke gastvrijheid! » zeide LODEWIJK, terwijl hij de deur uitgaan wilde. Zoo zag men weleer de Attadische landlieden . . .

» » » » » schellingen, » viel hem de boer in de rede, » een schelling aardappelen, een schelling eijeren, een schelling bier. »
— Bah! zeide . . .

» Maar wordt derhalve handte koop, »
» Neen, nooit verkocht! »

» 'Tis mogelijk, — hernam de boer — maar ik ben geen Schot, ga ik woon in de vlakke . . . dus . . . LODEWIJK had geen geld bij zich — hij nam zijn horologie: » Daar lomper, boer, dien naam onwaardig . . . bewaar dit pand voor uwe vijf schellingen . . . ik zal er mijn knecht om zenden. Doch wees op, die de heilige gastvrijheid, gelijk men in het Jweede bedrijf der Jodin zegt, niet weet uit te oefenen! »

» Dat is mij onverschillig! » antwoordde de boer. Men zegge van mij wal men wil in de Jodin of elders, ik lach er mede, als met de kevers van het vorige jaar. Wat betreft het horologie, dat zal ik u tegen mijne vijf schellingen teruggeven.

Zeer gedepotteerd vertiel Lodewijk de boerderij. — Jufvrouw post en mijnheer FLORIAN zijn onbestraande degenen die nacht hij. Doch na eenige oogenblijken bedenkking: Neen, het moet een uitzondering zijn! . . . stelling verbasterd in het stadleven, die boer gewogen bij zijn . . . Hij zette zich weder aan het wandelen, en wandelde, wandelde, tot dat hij eindeljk uitgeput van vermoeidheid, grijs van stof en boel van geest in een veld ging nederzitten, en de ode van HORATIUS opzette, die begint: Donec gratus eram . . . etc. »
» De naam des konings, hoed ik aan, » riep men tweespasender den minister der natuur.

Het was een veldwachter.
— Kom, volg mij naar den burgemeester. . . Alle weerstand zou overbodig zijn, en uw geval slechts verergeren . . . Ik heb u betrapt op een daad.

— Hester daad van wat? — zeide LODEWIJK, — van het opzeggen eener ode van HORATIUS?

— Van wat overtuiging? — Houd u zoo verwonderd niet. Daar is uwe geweer, gij mag in een veld jagen.

— Gij zijt gek, loop . . .

— Ik ben veldwachter, en loop den ganschen dag, dat is mijn ambacht; zeide de man der wet, verrukt dat hij de hooge noodzakelijkheid van zijn post kon doen blijken. — Kom, voort, of ik maak proces-verbaal op van rebellie.

— Maak op wat gij wilt! hervat LODEWIJK ongeduldig — ik heb nooit iets dergelijks gelezen . . . in het Oud-Idalia:

Het einde van Euroop, het begin van Asia.
Enige boeren gingen voorbij. De veldwachter verzocht hun hand te leenen. LODEWIJK zag nu dat hij diende te volgen, en liet den gden zang der Henriade daar.

Na drie uren in de zon te hebben geloopt, kwam men eindeljk aan.
— Hoe drommel jaagdet gij zonder hond, zonder weitsch en zonder kruidhoorn? — vroeg de burgemeester.

— Maar, mijnheer, ik joeg niet! zeide LODEWIJK zeer ongeduldig.

— En waarom hadt gij een geweer, indien gij niet jaagdet? . . . Men zal proces-verbaal opmaken. Veldwachter, sluit intusschen dien man in de keuken op!

De veldwachter bragt LODEWIJK in de keuken van den burgemeester. Hij schied alleen liet, en zich vervolgens buiten de deur op schildwacht plantend, en op de deur wachtend.

Maar er was een tondel in de keuken, en LODEWIJK opende het, en er uit en bevond zich in den tuin. Hij hield zich geensins op met het bezigtigen der verschillende soorten van rozen, maar kwam van den tuin in een veld, krom toen over eene heining en zette het op een loopen. Moede van loopen, stapte hij weder. De avond viel, en eerst diep in den nacht hield hij zijn intogt incognito te Amsterdam. Het eerste wat hij op zijne kamer gekomen, deed was, jufvrouw post en mijnheer FLORIAN, HORATIUS en den abt DELILLE, GESSNER en Den volmaakten tyner te verbranden; daarop legde hij zich te bed, en sliep tot aan den middag.

Correspondentie.

In het eerstvolgende nummer zullen wij de mededeeling betrekking het gebeurde te Canteu, en zoo speedig mogelijk het artikel uit Londen betrekkelijk het huwelijk van den erfprins, plaatsen. Ook ja, en niet uit 's Gravenhage zullen zich voor het publiek doen hooren.

Wetenschap te Arnhem.

Den 10 Aug. 1. Et 5 Palm O Duim; ge wassen O Duim; gevallen 5 B.

Advertentiën.

Tegen 1°. November te huur.

Een PAKHUIS of STALLING met 2 O L D E R, waarin zes jaren de affaire in Kolengruis is nagegeend. Te bevragen bij H. S. T. E. F. E. N. S, Mr. Metselaar, Wijk 1, No. 21.

UIT BE HAND TE KOOP, eene ligte BAKOUCHETTE, voor een en twee Paard, met neerslaande ACHTER- en losse VOORKAFT, met glazen Luikjes en Knechtsbank. Voorts een bruin blés met R I E - P A A R D à deux mains, met rijk in Kopen gemaakt T U I G. — Te zien of te bevragen met franco-brieven in het Oude Kromhout, te Brummen.

Bij toeval **UIT BE HAND TE KOOP**, Eene zeer net, mak en fijn gedresseerd RIJPAARD, zijnde eene achtjarige volbloed Merrie, bijzonder geschikt voor Damespaard. — Te bevragen bij den Uitgever dezer Courant.